Autor: Kevin MacDonald

Kevin MacDonald

Jedním z často opakovaných obvinění, jež proti mně vznášejí Southern Poverty Law Center i další, kteří by mě rádi umlčeli, je, že přispívám do magazínu *The Occidental Quarterly* a jsem i členem jeho redakční rady. 1] Proto bych na tomto místě rád vysvětlil, proč pro TOQ píši a proč tuto publikaci pokládám za nesmírně důležitou.

Rád se na *The Occidental Quarterly* dívám optikou modelu *Partisan Review* 40. a 50. let. V té době se jednalo o velice významnou levicovou publikaci, která se ale s vršícími se důkazy o antisemitismu v Sovětském svazu postupně stávala stále více antikomunistickou. Redakce, přispívatelé i čtenáři *Partisan Review* sami sebe viděli jako odstrkované, okrajové postavy. Jak to vyjádřil Norman Podhoretz, „Necítili, že patří k Americe nebo že Amerika patří jim“. Doba se ale změnila a myšlenky vyznávané lidmi z prostředí *Partisan Review* a levice obecně si zajistily hegemonii a těmi, kdo se cítí od Ameriky odcizení, jsme nyní my. Dobrá zpráva ale zní, že k podobné změně může dojít dosti rychle – a to i průběhu jednoho lidského života.

Naději vidím i v tom, že pomalu začíná být možné „na úrovni a otevřeně“ mluvit o židovské moci a vlivu. Stačí se podívat na studii Johna Mearsheimera se Stephenem Waltem *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy* nebo knížku exprezidenta Jimmyho Cartera *Palestine: Peace, Not Apartheid*. 3] Díla jako *The Bell Curve* pak otevřela debatu o dříve tabuizovaných tématech jako rasa.

Nedávný poprask ohledně ilegální imigrace také přitáhl pozornost ke skutečnosti, že nemálo bělochů je změnami posledních desetiletí hluboce znepokojeno.

Stále však ještě zbývá vykonat mnohé. Už v roce 2006 jsme mohli v židovských tiskovinách číst jeden článek za druhým o tom, jak prezidentští kandidáti obou stran usilují o židovské peníze na kampaň v roce 2008 a mohou se přetrhnout, aby prokázali svou oddanost Izraeli a nepřátelství k Íránu. Náznaky otevřené debaty, především na internetu, totiž mají ke skutečnému vlivu na politický proces dost daleko.

Zkraje roku 2007 se John Derbyshire pustil do online debaty s Joeym Kurtzmanem, šéfem webu Jewcy, jehož cílovou skupinou jsou mladí, *hip* Židé, silně se identifikující se svou skupinou. Derbyshire přináší nanejvýš zajímavé postřehy k velice prekérní situaci konzervativců v současné Americe. Píše:

> Kdybych zítra poslal do *National Review* článek, kde by stálo: „Kevin MacDonald na něco vážně kápnul. Jeho práce je vynikající, všichni by si ji měli přečíst“, redakce by jej odmítla, právem. Asi by mě za něj nevyhodili, ale kdyby k tomu došlo, příliš by mě to nepřekvapilo (došlo, v roce 2012 – pozn. DP).
>
> Zapomínáte, jak moc jsou konzervativci osamělí. Plamínek přemýšlivého, zodpovědného amerického konzervatismu skomírá a žádá si neustálé pozornosti. V mytologii soudobé Ameriky totiž konzervatismus bezmála splývá s Jimem Crowem a útlakem rasových menšin…
>
> Žiju v obyčejné středostavovské čtvrti na předměstí New Yorku. Všichni mí sousedé vědí, že jsem konzervativní komentátor. Někteří z nich se mnou kvůli tomu nemluví, jiní mě pokládají tak trochu za podivína – což si zřejmě v duchu spojují s tím, že jsem se narodil v Británii a hledí na mě s jakousi směsicí nepochopení a pobavení. Nejbližší známý konzervativec žije osm mil ode mě.
>
> Všichni lidé ve vedoucích pozicích mainstreamových časopisů musí neustále prokazovat svou ideologickou čistotu ve všech s rasou spojených otázkách. Opakovaně – a pochopitelně nepřímo – musejí dávat najevo, že jsou v tomto ohledu ideologicky čistí jako padlý sníh, jinak je kulturní establishment vůbec nebude brát vážně. A na tom záleží. V Americe totiž lidé s nesprávnými postoji k rase – i ti, na něž padne pouhý stín podezření – ztrácejí status. Lidé jsou v prvé řadě společenská stvoření, která si velice silně uvědomují žebříček statusu ve svých členských skupinách…
>
> To nejsou nějaké kejkle nebo lži: takový prostě svět i Amerika jsou, pod vládou toho, co Bill Buckley nazval „strukturou dominantních tabu“ a vládnoucím systémem vnímání statusu…
>
> *National Review* chce americké veřejnosti předat určité myšlenky o ekonomice, politice, právu, náboženství, vědě, dějinách, umění a tak dále. K tomu časopis potřebuje určité postavení v širším společenském *milieu*, tedy status. A ten se konzervativní publikaci získává obtížně i v těch nejlepších časech. 4]

Podobné komentáře ukazují sílu liberálního konsenzu, jenž se v USA těší dominantní pozici přinejmenším od 60. let a pravděpodobně ještě déle. Derbyshire v podstatě říká, že konzervativci by neměli zapomínat, že existují jen díky strpení „kulturního establishmentu“ a pokud chtějí přežívat i nadále, musí odpřisáhnout věrnost základním pilířům levicové ideologie. To se však *de facto* rovná vyvěšení bílé vlajky a svolení s postupující uzurpací našich lidí – tudy tedy cesta zjevně nevede.

Část naší evolucí získané psychologické výbavy je nastavena k napodobování a vzhlížení k dominantním lidem, obzvlášť pokud vypadají jako my. Naprosto zásadním předpokladem úspěchu kultury kritiky bylo její ovládnutí většiny nejprestižnějších a nejvlivnějších západních

institucí, díky čemuž se fakticky stala konsenzem elit – židovských i nežidovských.

Proto není velkým překvapením, že tuto kulturu časem začali přijímat lidé napříč všemi úrovněmi vzdělání a třídního statusu. Většina lidí pociťuje nejistotu ohledně svých intelektuálních schopností. Vědí ovšem, že jakmile přijde na rasové a etnické otázky, profesoři na Harvardu, komentátoři *New York Times* i *Washington Post* a dokonce i konzervativní komentátoři jako Rush Limbaugh a Sean Hannity, se jednohlasně shodují. Takováto shoda už nutně budí respekt – aby se někdo vzepřel takto širokému konsenzu, musel by být bezmála šílenec.

Levici se podařilo úspěšně přesvědčit většinu veřejnosti, že lidé otevřeně vystupující na obranu bělošské identity a zájmů – nebo ti, kdo vykreslují organizovaná židovská hnutí v nelichotivém světle – jsou bez výjimky buď morálně zkažení, hloupí a dost možná přímo psychicky narušení, což považuji za jeden z jejích největších triumfů. Všechna tato označení se pochopitelně pojí s nízkým statusem.

Toto přesvědčení o naší hluboké nemorálnosti pak samozřejmě při odporu proti naší činnosti ospravedlňuje v podstatě libovolnou taktiku. Když měl 16. ledna 2007 Jared Taylor vystoupit v novoskotském Halifaxu, levice ani na moment neváhala znemožnit konání projevu a dokonce ho fyzicky napadnout. Snadno lze také vysledovat dlouhou tradici intelektuálně nepoctivých a politicky motivovaných hnutí, jež se snažila a snaží ukázat bělošský – a jedině bělošský – etnocentrismus coby příznak psychiatrické poruchy. Důkladněji se tím zabývám v *Culture of Critique*; takřka každodenně také pozorujeme užití slova „virulentní“ (tedy „jako virus“) ve slovních spojeních jako „virulentní rasismus“ nebo „virulentní antisemitismus“.

Možná že ale nevěnujeme dostatečnou pozornost prosté skutečnosti, že lidé s našimi názory bývají haněni také jako zcela intelektuálně nedostateční. Naprosto ukázkovým příkladem, který tento stereotyp pomohl rozšířit, je televizní seriál ze 70. let *All in the Family* scénáristy Normana Leara, který byl nejen liberální aktivista, ale sám také měl silnou etnickou identitu.

Jedna z hlavních postav Archie Bunker je zde opakovaně vykreslována jako nevzdělaný primitiv, který nedokáže správně vyslovit ani obyčejná slova a naprosto mu chybí i zcela základní znalosti dějin a místopisu, když podle něj Deklaraci nezávislosti podepsal Abraham Lincoln, Dánsko je hlavním městem amerického státu Colorado a Florida leží na západním pobřeží USA. Tento pořad však ještě dnes utváří smýšlení diváků o lidech vymezujících se proti multikulturalismu. Nedávno jsem našel na webu následující komentář jednoho fanouška seriálu:

> Tohle je rozhodně můj nejoblíbenější seriál a jsem tak moc rád za reprízy na Nick-At-Nite. Asi nejradši mám epizodu, kdy se Archie ocitne zamčený ve sklepě, odkud ho nakonec „zachrání“ opravář. Archie je ale opilý, a tak ho má za Boha; vůbec si přitom neuvědomuje, že opravář je černoch! (Ne že by na tom záleželo, ale Archiemu?!) Když se mu Archie pokloní a následně zvedá hlavu, aby se podíval na svého „Boha“, publikum stejně jako já řvalo smíchy…. Doufám, že se *All in the*

Family bude vysílat ještě dlouho, protože se mi nikdy neomrzí! 5]

Očividně je před námi ještě spousta práce.

Také je to pro mě ale dokladem, že největší nebezpečí pro kulturní establishment představují inteligentní, kvalitně napsané i ozdrojované a čestné články na obranu významu bělošské identity a zájmů. Totéž pak platí pro diskuse o zájmech a vlivu ostatních skupin. Snažím se tím říci, že naše poselství musíme přednést náležitě inteligentně, ale i s nemilosrdnou kritikou intelektuálního fušerství teorií našich odpůrců či všudypřítomnosti dvojího metru v otázkách etnocentrismu. Mimochodem mám za to, že právě toto TOQ dělá.

Snažíme se totiž navýšit status tohoto typu diskurzu, což je ze své podstaty proces probíhající shora dolů. Všimněte si, že Derbyshireovi nezáleží na tom, co si o něm myslí průměrný Američan, ale na postojích kulturního establishmentu. Musíme tedy přilákat dostatečné množství vzdělaných, inteligentních a poctivých lidí ochotných psát na podporu bělošských zájmů a identity a bez zábran diskutovat o etnické taktice a vlivu dalších skupin. Bude to běh na dlouhou trať, jehož největší překážkou jistě jsou neustálé útoky osobního i socioekonomického rázu, jimž bývají tito lidé skoro bez výjimky vystaveni.

The Occidental Quarterly je na pravici něčím jedinečným: Jde totiž o jediné médium pro delší a kvalitní příspěvky určené vzdělaným čtenářům. Jakýkoliv vážně míněný pokus o zachycení změn v USA musí vzít v potaz význam změn prováděných shora dolů. Ty však nemohou vyjít od skinheadů nebo nespokojených příslušníků dělnické třídy. Také mám ovšem za to, že jakmile se věci dají do pohybu, ledy se mohou začít lámat velice rychle.

Máme ale i další důvody k optimismu. Jak se snažím ukázat v eseji "Psychology and White Ethnocentrism," která se poprvé objevila v TOQ, 6] existují četné doklady, že běloši dosud pociťují bělošskou identitu – a to i ti inteligentní – i když zpravidla nevědomě, a že se pozvolna sdružujeme do implicitně bělošských skupin. V těch se následně projevují vzorce sdružování a chování jako „bělošský úprk" a dokonce i jakási obrana bělošských politických zájmů – i když ty se tak samozřejmě nikdy otevřeně neoznačují. Jistě, nebude to snadné, ale *The Occidental Quarterly* je důležitým začátkem. A někde ostatně začít musíme.

∗ *Jedná se o lehce upravený výňatek z projevu na konferenci redakce The Occidental Quarterly 18. března 2007 nedaleko Washingtonu, D.C.*

Poznámky

1] Kevin MacDonald, "Heidi does Long Beach: The SPLC vs. Academic Freedom." Vdare.com, 14. listopadu 2006.

2] Norman Podhoretz, *Making It* (New York: Random House, 1967), s. 116–17.

3] John J. Mearsheimer and Stephen M. Walt, *The Israel Lobby and U.S. Foreign Policy* (New

York: Farrar, Straus & Giroux, 2007). Jimmy Carter, *Palestine: Peace, Not Apartheid* (New York: Simon & Schuster, 2006). K Mearsheimerovi a Waltovi, viz Kevin MacDonald, "The Jewish Lobby: A Case Study in Jewish Influence," *The Occidental Quarterly*, roč. 7, č. 3 (podzim 2007): s. 33–58.

4] John Derbyshire, "Be Nice or We'll Crush You," Jewcy, 28. února 2007.

5] The Internet Movie Database, komentář uživatele Dave z 18. srpna 2001 k seriálu All in the Family.

6] Kevin MacDonald, "Psychology and White Ethnocentrism," *The Occidental Quarterly* roč. 6, č. 4 (zima 2006–2007): s. 7–46.

Záznam projevu Kevina MacDonalda Why We Write vyšel na stránkách *The Occidental Quarterly*, roč. 7, č. 4 (zima 2007-2008): s. 3–8.